

O Ř Í K

Farní zpravodaj

OSTROVAČICE, ŘÍČANY, VEVERSKÉ KNÍNICE

20. PROSINCE 2020

ČÍSLO 39

Milí farníci a přátelé,

blíží se konec zvláštního roku 2020, ve kterém jsme prožili věci, o kterých se nám dříve ani nezdálo. Myslím, že i ti nejstarší mezi námi, kteří obvykle ke všemu najdou paralelu ve svém bohatém životě a říkávají: „jó, to je jako v tom padesátým osmém, když...“, dnes musí říct: „něco takového jsem nezažil“.

Možná bychom si přáli už konečně se svobodně rozběhnout, dát se do pohybu po vynuceném zastavení se v době karantény. Chtěli bychom jít tam, kde jsou lidé, kde se něco děje, kde je hluk. Místo toho jsme, jako vždy o Vánocích, zváni na místo, kde kromě občasného maličkého zakňourání děťátka je úplně ticho. Máme totiž přijít k jesličkám a zastavit se. Je to ale jiné zastavení než v karanténě, a nedá se vynutit.

Přistupme před Ježíše pro nás narozeného se svými starostmi a úzkostmi. Ustaňme ve svém pohybu a prosme ho o pokoj a porozumění tomu, co jsme prožili. Vyprosme si, v blízkosti tajemství narození Ježíše a okolo vstupu do nového roku, nový začátek, novou energii a inspiraci, i důvěru, spoléhající ne na vnější jistoty, ale na lásku Boží, která nad námi stále bdí.

Vše dobré Vám přeje a žehná P. Ludvík Bradáč

Prohlášení kardinála Duky k současné situaci

Zveřejněno 15. 10. 2020, převzato z webu BB, Monika Klimentová

Ve snaze zabránit dalšímu šíření pandemie COVID-19 přistoupila vláda v těchto dnech k mimořádným opatřením, která výrazně ochromila život v naší zemi. Kulturní i společenský život prakticky ustal, omezení vyhlášená vládou tvrdě dolehla i na náboženský život.

Přesto nemusí být výjimečná situace, v níž se právě nacházíme, pouhým zdrojem frustrace a pesimismu. Jako všechny krize představuje i „koronakrize“ novou příležitost, či chcete-li: výzvu.

V uplynulých měsících jsme se mohli všichni znovu přesvědčit o tom, jak falešné je naše přesvědčení, když se domníváme, že jsme neomezenými pány svých životů. Stačí jeden malý, pouhým okem neviditelný organismus vzniklý kdesi v daleké Číně, a celý svět je ze dne na den vzhůru nohama. Veškeré naše jistoty jsou najednou ty tam a my se s obavami chvějeme, co s námi bude.

Nebojme se! Výzva, kterou před nás křesťany současná pandemie staví, spočívá v hlásání Naděje. Dnes, více než kdy jindy, musíme být my, Kristovi učedníci, šířiteli světla do potměných lidských duší, zvěstovateli Naděje, která je silnější než smrt. Chtěl bych proto vyzvat všechny věřící, duchovní i laiky, muže i ženy, aby podle svých možností nabídli společnosti své služby, aby v těchto těžkých dnech „dýchali“ s ní. Víím, že tak mnozí již činí. Všem za to patří můj veliký dík.

Společně se pak všichni v boji proti pandemii můžeme spojit v modlitbě růžence, jak nás k tomu v uplynulých dnech vyzvala Stálá rada ČBK. Kež nám Matka Kristova pomůže v zápase se zákeřnou nemocí překonat i veškerá rozdělení, která naši společnost dosud sužují.

+ Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský a primas český

P.S.

Prosím, nezneužívejme této situace k mocenským či politickým sporům nebo finančnímu obohacení. Sociální péče a lékařská či zdravotní pomoc jsou na takové úrovni, že může upevňovat naši naději. Nešířme stres a napětí!

POŘAD VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB 2020

P. Ludvík Bradáč

<i>neděle</i> 20. 12.	4. neděle adventní	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
<i>čtvrtek</i> 24. 12.	<i>Štědrý den</i>	16:00	Říčany
		20:30	Ostrovačice
		22:00	Veverské Knínice
<i>pátek</i> 25. 12.	Boží hod vánoční	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
<i>sobota</i> 26. 12.	<i>sv. Štěpána, prvomučedníka, svátek</i>	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
<i>neděle</i> 27. 12.	Sv. Rodiny	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
<i>čtvrtek</i> 31. 12.	<i>Poděkování za uplynulý rok</i>	15:00	Ostrovačice
		16:30	Veverské Knínice
<i>pátek</i> 1. 1.	Slavnost Matky Boží, Panny Marie	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
<i>neděle</i> 3. 1.	Slavnost Zjevení Páně	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
<i>neděle</i> 10. 1.	Svátek Křtu Páně	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice

Proč se těším na Vánoce v roce 2020

Petr Žaloudek, Vídeň, listopad 2020

Už delší dobu se zamýšlím sám nad sebou a pro sebe nad tím, co pro mne znamená křesťanství a teď také blížící se Vánoce...

Druhého listopadu večer jsem byl v době od 19:30 do 21:30 na návštěvě u vídeňských kapucínů, kteří mne u příležitosti nadcházejícího „lockdownu“ (začal téhož dne o půlnoci, tedy z 2. na 3. listopad) pozvali na kus řeči při sklence dobrého vína.

Jejich klášter se nachází v samém centru Vídně. Bylo slyšet střelení připomínající rachejtle malých ohňostrojů na Silvestra. Myslel jsem si, že je vystřelují lidé, kteří si před půlnocí chtějí ještě naposledy „vychutnat“ pocit svobody. Když jsem pak ulicemi odcházel domů, nemohl jsem se prodrat davu po zuby ozbrojených policistů. Tramvaje nejezdily, musel jsem tedy jít hodný kus pěšky. V duchu jsem nadával na policajty, že si dělají v době corony cvičení, navíc těsně před spuštěním „lockdownu“. Až když jsem pozdě v noci dorazil domů a pustil si rádio, dověděl jsem se, co se právě stalo a jak blízko jsem měl k místu, kde terorista zastřelil 4 lidi a 23 dalších postřelil... Zalil mne studený pot a hrůza. Druhého dne jsem šel cestou z práce úmyslně pěšky přes 1. okres, abych viděl, jak vypadá centrum Vídně po vražedném útoku. Jelikož již platil „lockdown“, město bylo zcela vyliďněné, všechny obchody zavřené, v rozestupu asi 100 m od sebe stálo nesčetné množství policajnských aut, a všude, kam jen oko dohlédlo, po zuby ozbrojení policisté. Na místě, kde fanatický střelec vraždil, plály vedle množství květin stovky svíček. Nikdo mne nekontroloval, a tak jsem celé centrum v klidu, ovšem se silně depresivními pocity prošel a vrátil se domů...

Tvrdí „lockdown“ kvůli coroně, přesto, že Rakousko je na tom nesrovnatelně lépe než Česko, má trvat do 7. prosince, kdy se ukáže, jestli zabral, anebo se bude muset prodloužit. Lidé mohou vyjít ven, jen na cestu do práce (to je také můj případ), anebo když si potřebují koupit potraviny, vyzvednout léky nebo zajít k lékaři. Kostely jsou sice otevřené, ale bohoslužby zakázané. I v tom je Rakousko jiné než Česko. V létě lidé během bohoslužeb dodržovali přísná nařízení - odstupy, menší počet účastníků, dezinfekce, roušky, přijímání pouze na ruku. Je také dokázané, že chrámy nepatří mezi místa, kde se lidé v Rakousku infikují. Přesto vyšla rakouská biskupská konference vládě vstříc a navrhla, že bohoslužby se v kostelích konat nebudou, aby se církev stala vzorem pro obyvatelstvo i organizace. Také zde se Rakousko od Česka liší. Jako věřící křesťan ale musím přiznat, že mi slavení bohoslužeb ve společenství dalších věřících moc chybí...

Již několik let, a letos nejvíce, od začátku šíření „corony“, ale hlavně od momentu, kdy se spoluvládnoucí stranou stala strana Zelených, se v médiích i jinde mluví o klimatických změnách zapříčiněných člověkem: o znečištěném ovzduší, znečištěné půdě, vodě a o potřebě radikální změny smýšlení, aby život na této planetě mohl

fungovat i po nás, pro další generace. I v tomto je Rakousko jiné než Česko. Ale to teď nechci rozvádět...

Důvod, proč píšu o těchto smutných fenoménech dnešní doby, je zcela banální. Týkají se nás všech. My všichni jsme více či méně s touto situací konfrontováni, každý z nás si víc a víc uvědomuje vážnost situace a také potřebu vlastní angažovanosti, vlastní snahy, jak tuto těžkou situaci zvládnout, přežít, ba co víc, co konkrétně udělat pro to, aby bylo zítra na světě lépe, než je tomu dnes. A to se vůbec nezmiňuji o osobních ranách, osobním utrpení. Mnozí z nás jsou těžce nemocní, jiní zase letos ztratili někoho blízkého, drahého, jehož museli doprovodit na poslední cestě ke hrobu. Jak jen těžko je takovým lidem...

Blíží se Vánoce. Už asi každému je jasné, že budou jiné, než bývaly. Možná bez půlnoční mše, bez zpěvů koled, bez stromečku, bez dárků... A přece: Vánoce jsou přede dveřmi. Člověk potřebuje svátky, oslavy, protože se skrze ně realizuje a dobývá energii. Co pro nás znamenají Vánoce? Jak je máme slavit, prožít v radosti, když je všechno tak pochmurné a smutné? Můžeme si zapnout televizi, kde nám od rána do večera budou defilovat obehnané, za minulé éry natočené vánoční pořady a pohádky. Můžeme poslouchat rádio šířící éterem vánoční hudbu. Ale jak ty Vánoce prožít i aktivně, aby jejich poselstvím bylo něco, co nám dodává radost a sílu, abychom toto jejich poselství a radost dokázali zprostředkovat i jiným? Nemám žádný recept a nechci také nikomu radit. Koneckonců sám jsem uvnitř plný těchto smutných úvah a i já mám co dělat, abych tuto těžkou situaci jakžtakž zvládal. Někde v hloubi své duše ale cítím zároveň cosi, co jen stěží dokážu vysvětlit, cosi, co mi navzdory všemu dodává radosti z blížících se Vánoc. Ježíšovo narození bylo tím milníkem v existenci lidstva, který rázem změnil vše! Pohled na život na Zemi, pohled do budoucnosti, pohled na mocné tohoto světa, ale i pohled na slabé a bezmocné v tomto světě, pohled na utrpení, na přírodu, na smrt. Ano, vždy zde byli moudří a vizionářští filozofové, dobří a spravedliví panovníci, vládci, lidé dobročinní, milosrdní a plní lásky. Ježíš však - tak jak žil, co učil a co zde od jeho narození pořád zůstává a žije - vnesl do veškeré moudrosti, vizionářství a lásky k člověku ještě něco zcela jiného - nového: „Kdo mne vidí, vidí i mého otce. Já a otec jsme jedno.“ Ježíš nám přišel sdělit, že tento svět, jakkoliv je nemocný, chorý a bezmocný, jakkoliv podléhá pandemiím bakterií či virů a vůbec zlům všeho druhu, je dílem jeho Otce. Otce, který nás navzdory všemu miluje a navzdory všemu chce jen naše dobro. A pokud se dokážeme nad tímto faktem i o letošních Vánocích zamyslet a najít v nich alespoň trochu potěšení, tak zbytek už dokončí Bůh a my pak tyto pozehané svátky prožijeme radostně.

Toto vše přeji každému člověku.

KALENDÁRIUM BOHOSLUŽEB A AKCÍ ZIMA 2020/21

P. Ludvík Bradáč

Vánoční svátostné požehnání	pátek 25. 12.	Na Boží hod vánoční odpoledne ve 14:30 se v kostele v Ostrovačicích bude konat pobožnost, při které zazpíváme pár koled, pomodlíme se a přijmeme svátostné požehnání.
Žehnání vína	sobota 26. 12.	Odpoledne v 15:30 se bude na faře konat tradiční požehnání vína při příležitosti svátku sv. Jana Evangelisty.
Tříkrálová sbírka	Během ledna	V našich obcích proběhne obvyklá sbírka na chudé a potřebné. Datum bude upřesněno.
Týden modliteb za jednotu křesťanů	pondělí 18. 1.	V pondělí 18. 1. začíná Týden modliteb za jednotu křesťanů.
Setkání seniorů	středa 10. 2.	Na faře v 9 hodin se bude konat obvyklé setkání seniorů, plné poučení i povzbuzení.
Pomazání nemocných	neděle 14. 2.	Při všech třech nedělních mších svatých bude udělována svátost nemocných farníkům, kteří potřebují tuto posilu.
Popeleční středa	středa 17. 2.	Popeleční středou, kdy je den přísného postu, začínáme dobu postní, dobu přípravy na Velikonoce. Mše sv. budou takto: v 17 hodin ve Veverských Knínicích a v 18:30 v Ostrovačicích. Při nich budou věřící označováni posvátným popelem.
Postní duchovní obnova	sobota 20. 2.	Tuto sobotu, nebo některou jinou v době postní, proběhne duchovní obnova, součást naší přípravy na Velikonoce.
Předvelikonoční zpovídání	pátek 26. 3.	V pátek před Květnou nedělí bude příležitost ke svátosti smíření přede mší sv. v Ostrovačicích o něco dříve než obvykle.
Setkání mládeže s o. biskupem	sobota 27. 3.	Tak jako každý rok se i letos mládež setká se svým diecézním biskupem. Setkání proběhne v brněnské katedrále a začíná v 8:30.
Květná neděle	neděle 28. 3.	Květnou nedělí vstupujeme do Svatého týdne. Bohoslužby se budou konat takto: v Ostrovačicích v 7.30, v Říčanech v 9:00 a ve Veverských Knínicích v 10:30. Na začátku každé bohoslužby bude průvod s ratolestmi, který symbolizuje slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma.

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

Kulaté narozeniny farníků a další výročí

Redakční rada

V období, které uplynulo od vydání posledního čísla zpravodaje, se několik farníků našeho společenství dožilo významného životního výročí. Při této příležitosti jim do dalších let přejeme všechno dobré, radost, štěstí, hodně zdraví, spokojenost, a především hojnost Božího požehnání.

Toto přání se v plném rozsahu samozřejmě vztahuje i na ostatní uvedené jubilanty.

V říjnu oslavil Stanislav Studený z Říčan 75 let svého života, hudební skladatel a varhaník Zdeněk Pololáník z Ostrovačic 85 let.

V listopadu se dožila Marie Mikulášková z Ostrovačic 75 let,
Karel Ostřížek také z Ostrovačic 55 let a
Marie Mikšová z Veverských Knínic 65 let.

V prosinci se dožila Eva Kokoliová z Veverských Knínic 60 let.
Dá-li Pán Bůh, pak mezi Vánoce a Novým rokem
se Jaromír Jandák z Ostrovačic dožije 55 let
a Marie Hudcová z Veverských Knínic 80 let.

V měsíci říjnu oslavili kulaté výročí svého společného života
manželé Pololáníkovi z Ostrovačic - 55 let
manželé Nekužovi z Říčan - 40 let
a manželé Janíčkoví z Veverských Knínic - 25 let.
K nim se v listopadu připojili manželé Škvařilovi z Říčan - 50 let.

Pro úplnost rádi připomínáme, že v říjnu oslavil
brněnský světící biskup Pavel Konzbul 55 let,
a v listopadu emeritní pomocný biskup Petr Esterka 85 let.

Snad si čtenáři Oříku stačili všimnout, že i tento náš farní zpravodaj dorůstá pomalu ale jistě do dospělosti.

Prvních 7 čísel vyšlo pod obecným označením Farní zpravodaj, první z nich k Vánocům 2005, pak vždy až do současnosti 3 čísla ročně, od prvního čísla roku 2008 nese zpravodaj současné označení OŘÍK.

Takže toto číslo je prvním číslem 16. ročníku jeho existence!

Zdeněk Pololáník oslavil 85. narozeniny!

Jiří Koch

Uplynulo pět let a jsme opět účastni velké a radostné události. Náš spolufarník, hudební skladatel a varhaník z Ostrovačic, pan Zdeněk Pololáník se dožívá nádherného životního jubilea 85 let. A to v plné životní svěžesti a tvůrčí síle.

Nelze než opravdově obdivovat jeho vitalitu. Vždyt po celý život svojí hudbou a dílem rozdává kolem sebe radost, krásu a ušlechtilé vnímání světa. K oslavě Boha, ale i života zde na zemi, k potěšení posluchačů, vnímavých lidí kolem sebe.

Maličkým důkazem mohou být všechna ta děkovná vyjádření a přání, kterých se mu zaslouženě dostává, byť doba poznamenaná pandemií brání jejich plnému zviditelnění. Zde na stránkách Oříku můžeme ukázkou kvůli omezenému rozsahu uvést také jen jejich zlomek. Je mi velkou ctí, že mohu být opět po pěti letech u toho a s pokorou děkovat Bohu, že si se Zdeňkem Pololáníkem, a prostřednictvím jeho hudby i s Pánem všehomíra, můžeme být všichni tak blízko.

Následují některé kratší texty, na prvním místě poděkování jeho „domácích“ ostrovačických spolufarníků, pak zařazujeme připomínku jeho narozenin z webu brněnského biskupství a dále pak vzpomínky, přání a poděkování od řady dalších přátel.

Milému panu Zdeňku Pololáníkovi k jeho 85. narozeninám

Vděční farníci z Ostrovačic

Ustavičně chci velebit Hospodina
vždy bude v mých ústech jeho chvála.

Chvalte Hospodina v jeho svatyni, chvalte ho na jeho vznešené obloze!
Chvalte ho pro jeho mocná díla, chvalte ho pro jeho svrchovanou velebnost!
Chvalte ho hlaholem trouby, chvalte ho harfou a cíterou!
Chvalte ho bubnem a tancem, chvalte ho strunnými nástroji a flétnou!
Chvalte ho zvučnými cimbály, chvalte ho cimbály hlučnými!
Všechno co dýchá, ať chválí Hospodina!

Díky, milý pane Pololáníku, že stále svou krásnou hudební „hřivnou“ chválíte Boha spolu s námi farníky v našem ostrovačickém kostele.

Do dalšího života přejeme ještě mnoho inspirace od Duchu svatého a stálou ochranu Panny Marie.

Připomínka významného životního jubilea Zdeňka Pololáníka

Převzato z webu Brněnského biskupství, mírně upraveno

Hudební skladatel Zdeněk Pololáník oslavil 25. října 2020 osmdesáté páté narozeniny. Jeho bohatá hudební tvorba zahrnuje kromě skladeb pro koncertní provozování a hudby filmové, televizní a scénické, také duchovní hudbu, psanou k praktickým liturgickým účelům.

Zdeněk Pololáník vystudoval brněnskou konzervatoř ve varhanní třídě prof. Josefa Černockého a skladatele a hobojisty Františka Suchého. Poté v rodném městě absolvoval ještě skladbu na Janáčkově akademii múzických umění v Brně (1957-1961) u profesorů Viléma Petrželky a Theodora Schaefera.

Je autorem více než 700 hudebních děl, v nichž dominují skladby duchovní psané k praktickým liturgickým účelům i ke koncertnímu provedení (společně s biskupem Josefem Hrdličkou napsal také řadu písní v Kancionálu). Je rovněž autorem více než sto padesáti opusů či čtyř set padesáti děl scénické, televizní i filmové hudby (Lev s bílou hřívou, Člověk proti zkáze, Opera ve vinici, Žert, Katapult, Synové a dcery Jakuba skláče apod.) a také baletů. Po roce 1989 působil jako varhaník v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla a založil na JAMU oddělení duchovní hudby.

Jeho skladby se stále hrají nejen v pětadvaceti zemích Evropy, ale i v Japonsku, Spojených státech amerických, Rusku, či na novém Zélandu.

Zdeněk Pololáník žije a tvoří v Ostrovačicích u Brna, jeho syn Petr je dirigent a skladatel ve svobodném povolání, dcera Jana varhanní pedagožka s koncertní činností, manželka Jarmila emeritní profesorka gymnázia v oboru hudební výchovy a české literatury, která po dobu totality dobrovolně zůstala v domácnosti, aby umožnila manželovi svobodné povolání.

Vyznání přátel a obdivovatelů jubilantova díla

Zveřejněno se svolením jeho manželky

Vážený Maestro!

Dovolte mi, abych Vám z celého srdce popřál všechno nejlepší k Vaším narozeninám. Děkuji Vám za ten nespočet krásné hudby, kterou svět oblažujete! Vaše hudba nás činí lepšími, a to díky Vaší obrovské pokoře, která z ní prýští. Děkuji Vám za to, že Vám mohu být nablízku. Je to pro mne nesmírně obohacující a posilující.

V dokonalé úctě Váš Lukáš Kozubík

Vážený a milý Mistře Pololáníku,

k Vaším dnešním významným narozeninám Vám ze srdce přejeme přepevné zdraví, radost z hudby, varhan, života, a hlavně komponování, na jehož plody se spolu s mnoha kolegy interprety vřelý těšíme. Zůstávejte i nadále plný nádherné hudby a nezaměnitelné pololáníkovské invence, která činí Vaše dílo tolik jedinečným!

S krásnými vzpomínkami na setkání s Vámi i Vaší milou paní v úctě Vaši

Věra Heřmanová a Zdeněk Špatka

Milý pane profesore,

k Vaším zítřejším 85. narozeninám Vám přeji hodně zdraví, radosti a Božího požehnání.

Také blahopřeji Vám i Vaší manželce k 55. výročí společného života.

Modlím se za Vás oba a jsem ráda, že se i já mohu počítat mezi Vaše přátele. Vaše hudba i přátelství mi obohatilo život na společné cestě do Božího království.

Vaše Milada

Chvála Kristu,

za celou naši rodinu Vám zasíláme upřímnou zdravici a hojnost Božího požehnání do všeho, co budete podnikat ke chvále Boží.

P. Mgr. Ondřej Talaš

kaplan u sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně

Milý Zdeňku,

přeji úspěchy, pohodu a zdravý den narozeninový!!!

Posílám skromnou voničku

<https://www.divadelni-noviny.cz/mudrovani-nejen-nad-divadlem-no-601>

Mějte se krásně!

Váš Tuček z Komfna

Vážený a milý pane Pololáníku,

třebaže je dnes doba poněkud „vymknuta z kloubů“, věřím, že je u Vás vše v pořádku a že dnešní den bude pro Vás příjemným a radostným. Rád bych Vám za sebe i za svou manželku popřál k dnešnímu životnímu jubileu dobré zdraví a opravdovou pohodu, které Vám dále dovolí tvořit tak krásnou hudbu, jako dosud. A ať se může doba jevit všelijak hodnotově pokroucená, ať Vaše umění si stále zachovává svou pravdivou hloubku a krásu a své posluchače, ke kterým budeme vždy rádi patřit.

Do dalších let Vám to přeji

Lubomír a Zdeňka Müllerovi

Vážený pane Zdeňku Pololáníku,

zdravíme Vás, Vaši paní Jarmilu i celou rodinu z Opavy v této složité a bolestné době, kdy téma koronaviru zatemňuje nejenom každodenní tisk, ale i tisk periodický jako je např. Katolický týdeník. O to více člověka při četbě potěší, když narazí na článek, který vnese světlo do jeho srdce. Takovou radost nám přinesl rozhovor s Vámi v posledním čísle KT. Kolik to bylo ve Vašem životě těžkostí, protivenství, ústrků, ale všechno to prozařují prožitky opravdové víry, naděje a lásky. Proto spolu s Vámi děkujeme nebeskému Otci za všechny dary, které jste dostal a rozvinul je s Boží milostí v celoživotní dílo, které zasluhuje obdiv. A nemyslíme tím jenom Vaše hudební dílo, kostelní písně, z nichž mnohé zlidověly, což je snad nejlepší vysvědčení pro autora. Myslíme na Vaši lásku k Bohu a k bližním ve společnosti, ve farnosti a samozřejmě v rodině. Osobně Vám pak děkujeme za oporu, jakou jste byli se svou paní pro našeho strýce P. Josefa Janštu.

A tak spolu s Vámi alespoň v duchu zpíváme chvalozpěv za tolik krásného, co zdobí Váš dosavadní život, za všechny překonané těžkosti i protivenství v síle Ducha svatého. Máme radost, že stále ještě tvoříte a my se tak můžeme těšit na pozvednutí našich duší v krásě umění.

Bůh Vám zehnej, přejeme Vám radost z práce i z rodinných vztahů. Kéž jste pro své potomky stále vzorem krásného manželství s Vaší milou paní Jarmilou.

Josef a Marta Janštovi z Opavy

Manželé Zdeněk a Jarmila Pololáníková jsou už pětapadesát let sehranou dvojicí. Snímek je součástí rozhovoru v Katolickém týdeníku, 20. -26. 10. 2020. Autorka Lenka Fojtíková.

Vážený pane profesore,

srdečně Vám gratulujeme k Vašemu věřejšímu krásnému a významnému životnímu jubileu. Do dalších let Vám přejeme všechno dobré, pevné zdraví, štěstí a zaslužený pocit tvorbou naplněného žití. Jsme rádi, že při bohoslužbách nás často na cestě k Bohu doprovází Vaše hudba, která je oslavou a poděkováním Všemohoucímu.

Při této příležitosti Vám přejeme především hojnost Božího požehnání a stálou blízkost Ducha svatého, aby Vám nadále byly zdrojem bohaté tvůrčí inspirace.

Víme také, že si v těchto dnech se svou manželkou Jarmilou připomínáte pětapadesát let společného života. Že Vám byla v celém manželství pevnou oporou a záštitou. Zažívali jste radostné a šťastné chvíle ve víře v Boží Prozřetelnost, v křesťanském duchu jste vychovali dceru a syna, na které můžete být hrdí. Přejeme Vám mnoho dalších šťastných společných let a během nich nadále i víru, naději a lásku.

Jsme vděční Bohu, že jsme Vás oba mohli osobně poznat, a být aspoň v občasném kontaktu.

S hlubokou úctou Vás v modlitbě srdečně zdraví

Helena a Jiří Kochovi

Toto přání uvádíme záměrně jako poslední v řadě. Mimo jiné proto, že právě v návaznosti na ně si dovolíme na závěr zařadit krásnou, vřelou a milou odpověď jubilanta. Jsme přesvědčeni, že jeho srdečná slova, zde uváděná bez konkrétního úvodního oslovení, mohou směřovat ke každému z gratulantů.

Vážení, milí a vzácní přátelé ...

Děkuji Vám ze srdce za krásná, upřímná slova přání ke dvojímu výročí, které se letos na podzim v našem manželství sešlo. Jsem rád, že na všechno pohlížíte stejně jako my. Nic není náhoda, když se člověk ve všech situacích obrátí k Všemohoucímu, který nikdy nezklame, ale zařídí vše ještě lépe, než očekáváme. Je ovšem také nutné jistou trpělivostí překlenout nevysvětlitelné zkoušky, které se dostávají předem. O to radostnější je výsledek Božího řešení našich životních záležitostí, který je zřejmý až... Rád tyto vlastní zkušenosti po tolika desetiletích předávám. Měl jsem náhlých zvratů ve svém životě bezpočet. Těší mne, že jsme s Vámi na stejných cestách a vlnách směřujících ke stejnému cíli. Kéž se nám daří dospět k němu s Boží pomocí a s přispěním mocné přímluvy Panny Marie.

Ještě jednou srdečné díky za přání i modlitby.

Váš Zdeněk Pololáník s manželkou

O KŘEŠŤANSKÉ POMOCI

Výsledky sbírek v našich kostelích za uplynulé období

P. Ludvík Bradáč

Datum	Účel	Ostrovačice	Říčany	Vev. Knínice
6. 9.	Farnost	4600	3410	5270

A to je všechno. V polovině října začala karanténa, nekonaly se již žádné veřejné bohoslužby. Všechny sbírky na naši farnost, na misie i na charitativní výdaje, odpadly anebo byly odsunuty na pozdější dobu.

Cesta 121 – deset let pomoci

Redakční rada

Cesta 121 je občanské sdružení se sídlem v Praze na adrese Antala Staška 511/40, 140 00 Praha 4. Bylo založeno s cílem pomáhat stárnoucím kněžím a kněžím v nouzi.

Už deset let poskytuje potřebným kněžím rozmanité zdravotní pomůcky (chodítka, vozíky, sedačky, pomůcky při inkontinenci), pomáhá při technické vybavenosti kněžských domovů, finančně pomáhá při stavebních úpravách farních budov, které umožní prodloužit pobyt stárnoucím kněžím. Pomáhá při havarijních událostech, kdy je fara postižena. Zajišťuje léky, přispívá na ozdravné a lázeňské pobyty. Spolupracuje s kněžskými domovy a hospici. Finančně podporuje osoby, které pečují o nemocné kněze.

To je jen malý výčet aktivit OS Cesta 121. Kdo byste měli možnost a zájem přispět na činnost sdružení, bankovní spojení je: 2102001767/2700.

Za každý i malý dar Pán Bůh zaplatí.

Tříkrálová sbírka 2021

Informace z Charity Rajhrad, zpracoval Jiří Koch

Jako v minulých letech zvažuje Charita ČR i pro rok 2021 celorepublikové konání Tříkrálové sbírky. Pokyny pro místní organizátory byly příslušnými okresními charitami středisky (v našem případě Charitou Rajhrad) do obcí už rozeslány.

Samozřejmě, že se na konkrétním provedení sbírky může projevit stav epidemiologické situace v souvislosti s pandemií covid-19. V současnosti se stále počítá s klasikou občůzkou jednotlivých domů malými koledníky. V tomto případě by se sbírka mohla uskutečnit v rozmezí celého měsíce ledna 2021, ne tedy jen v jeho první dekádě.

Vedení Charity současně bedlivě sleduje vývoj situace. Je možné, že v případě zhoršení celkového stavu bude sbírka prováděna on-line formou, tedy bez jakéhokoliv obcházení domů. Buď ustavením několika sběrných míst nebo stánků, kde by byly pokladničky dárcům po určitou dobu k dispozici. Nebo zasíláním finančních darů přímo na účet Charity ať už pomocí složenek nebo převodem z účtu.

S konkrétními informacemi bude veřejnost seznámena dobrovolnými spolupracovníky Charity v místech nebo cestou místních samospráv.

Pracovníci Charity věří, že i v této podivné době občané projeví snahu pomáhat potřebným, ukáží milosrdné srdce a přispějí na dobročinné účely. Dopředu všem dárcům upřímně děkují.

Charita také touto cestou přeje všem lidem pokojné, radostné a požehnané vánoční svátky a pevné zdraví!

CO SE DĚJE V NAŠICH FARNOSTECH A DĚKANSTVÍ

Dárek k narozeninám

Zdeňka Nejezchlebová

Letos jsem dostala opravdu zvláštní, ale krásný dárek k narozeninám. Poslal mi ho jeden patnáctiletý chlapec až z Itálie. Posílal ho už před 14 lety – 12. října 2006 a doručení mi byl až letos na den přesně – 12. října 2020.

Ten chlapec se jmenuje Carlo Acutis, tedy přesněji už blahoslavený Carlo Acutis, který zemřel toho 12. října 2006 v Itálii na leukémii. Takto byl blahoslaven letos 10. října v Assisi:

„Carlo Acutis, který s nadšením svého mládí pěstoval přátelství s Pánem Ježíšem a učinil středem svého života Eucharistii a svědectví milosrdné lásky, je od nynížska blahoslavený a jeho každoroční liturgická připomínka se stanovuje na 12. října.“

Jeho krátký život je pro mě svědectvím, že Boží milost a láskyplná odpověď člověka může působit v každém věku. Je mi blízký především tou láskou k Eucharistii. Doufám, že ho tak budou vnímat i ostatní věřící.

Udělal mi to opravdu velkou radost, že takový „čerstvý“ blahoslavený bude mít svátek právě na moje narozeniny.

Blahoslavený Carlo Acutisi, oroduj za nás.

Poděkování farnosti Ostrovačice

Ludvík Bradáč, farář

V roce 2020 pokračovaly práce na kostele v Ostrovačicích i na tamní prelatuře. Na obou objektech se opravila část krovů a střechy. U kostela byla opravena též část omítek, a dá-li Pán Bůh, v příštím roce by tam mohla oprava skončit.

Opravy byly umožněny příspěvky, za které chci na tomto místě poděkovat. Římskokatolická farnost Ostrovačice obdržela tyto příspěvky:

Na kostel v Ostrovačicích:

- Ministerstvo kultury 290 000,-
- Městys Ostrovačice 150 000,-
- Biskupství brněnské 35 000,-

Na prelaturu:

- Ministerstvo kultury 700 000,-
- Jihomoravský kraj 100 000,-

Moc děkujeme!

Drobná sakrální stavba aneb budoucí kníničská kaplička

Zuzana Armutidisová, starostka obce Veverské Knínice

Křížky, kapličky, boží muka či smírčí kříže jsou obdivuhodné stavby. Nejsou nijak monumentální a najdeme je běžně roztroušené v krajině. Jejich obdivuhodnost patří především lidem, kteří je stavěli s úctou a pokorou. Sakrální stavby skrývají příběhy, jsou orientačním bodem v krajině a úložiště informací a významných událostí. I my jsme se rozhodli postavit kapličku. Stavět ji budeme s úctou a pokorou. A věříme, že naše kaplička, která bude mít ne úplně typický kapličkový tvar, si svůj příběh prožije.

Někteří odborníci se domnívají, že prvními sakrálními stavbami mohly být již v 7. století stavěné svatyně na rozcestích a s nimi dřevěné kříže vztyčované irskými mnichy šířícími tak křesťanství ještě před příchodem Konstantina a Metoděje. V době věrozvěstů se pak kříže objevovaly stále častěji; velkou zásluhu na tom má i nařízení Karla Velikého z poč. 9. století příkazující kříže stavět u cest a jejich rozcestí. Tento zvyk se udržel až do poč. 20. století.

Kapličky jsou údajně ze všech drobných sakrálních staveb nejmladší. Ty první se začaly stavět na počátku 18. století, na oblíbenosti získávaly v pozdně barokní krajině v dobách Marie Terezie. Ovšem nejvíce kapliček lze datovat do 19. století. Spatřovat je můžeme na významných místech, jako jsou prameny či studánky (často léčivé), dále na kopcích a významných návrších, u křížových cest. Známé jsou kapličky výklenkové a prostorové, při čemž první jsou starší a někdy také považovány za snoubenou stavbu Božích muk s kapličkou v jeden celek. Známe také kapličky – zvoničky, které

sobě daly vzniknout v období vlády Marie Terezie díky ohňovému patentu a nařízením ohlašovat požár zvoněním.

Obec Veverské Knínice se rozhodla zapojit do renesance zájmů o krajinné prvky. Plán postavit novou a novodobou kapličku zraje na papíře i myšlenkách. Pojmenování kaplička používáme pro jednodušší komunikaci. Správně se držíme pojmu „malá sakrální stavba“. V obci i jejím okolí je několik klasických kapliček či božích much, stejně jako smírčích křížů, či socha svatého sv. Jana Nepomuckého na návsi.

Komplikované projekty, které se realizují ve sledu jasně daných procesů a postupů, bývají často časově ukotvené v konkrétních termínech. S kapličkou je to jiné. Stavba samotná náročná není. Nevím, jak správně pojmenovat „zrání“, které cestu ke stavbě sakrální stavbičky provází. Prostě v případě budoucí knínické kapličky platí, že všechno chce svůj čas.

Stavba kapličky vyžaduje několik kroků. Za prvé je třeba návrh. Návrh Ing. Arch. Skály je zajímavý a splňuje naše vize. Naše nová kaplička bude oknem do duše krajiny. Za druhé je třeba mít místo, kam kapličku postavíme. Místo pro naši kapličku je nasyceno velmi pozitivní atmosférou. Už nyní je na místě vysazen pamětní strom - lípa republiky. Jde o jeden z vrcholů horizontu nad obcí. Výhled do krajiny i do obce inspiroval nás i pana architekta. Za třetí je nezbytné rozhodnout, komu bude kaplička zasvěcena. Návrhů již zaznělo několik, ale rozhodnuto není. Tento úkol leží na bedrech farníků, pana faráře a občanů. Dalším nezbytným krokem je zainteresovanost občanů. Kaplička je pro nás i symbolem společného úsilí o blaho a rozvoj obce. Rok 2020 byl komplikovaný v mnoha ohledech. Nepřál občanským aktivitám. Věřím, že příští rok bude klidnější a bude i příznivější k našim cílům.

Lidé mapují, měří, zkoumají kapličky či jiné sakrální stavby a pátrají po jejich přibězích a osudech. Znovu se tak jejich paměť dostává i do povědomí současníků. Už teď víme, že kaplička postavená příští rok, bude mít o čem vyprávět.

CO SE DĚJE V DIECÉZI A VE SVĚTĚ

Nový kostel na Lesné v Brně

Jarmila Pololáníková

Dne 12. září 2020 byl slavnostně otevřen a požehnán Mons. Pavlem Konzbulem nový římskokatolický kostel v Brně na Lesné za velkého zájmu účastníků, kteří se museli podrobit přísným koronavirovým opatřením. Do té doby sloužilo věřícím Duchovní centrum na Lesné, dnes v těsné blízkosti nového kostela, kde se lidé rádi scházeli do příjemně upraveného a vytápěného svátečního prostoru ke mši sv. Když se stal novým panem farářem Pavel Hověz r. 2005, začalo se vážně hovořit o povolání

a výstavbě kostela, o kterém už bývalí osadníci Lesné dávno snili. S velkým úsilím a neúnavností se mnoho lidí podílelo na realizaci stavby nejrůznějšími způsoby. Organizačně, sbírkami nejen u místních, ale i farníků z jiných farností, a to dokonce ze zahraničí. Výstavba kostela byla po celou dobu doprovázena četnými vroucími modlitbami.

Moderní kostel na Lesné na Nezvalově ulici nese jméno blahoslavené Marie Restituty, která pocházela z Brna-Husovic. Její původní jméno bylo Helena Kafková. Už jako malé dítě s několika sourozenci se rodina přestěhovala do Vídně. Helena po studiu na střední zdravotnické škole vstoupila do kongregace sester františkánek a přijala nové řeholní jméno Marie Restituta. Pracovala většinou v nemocnicích na operačních sálech, kde byly zavěšené kříže. V době 2. světové války se dostala do konfliktu s nacistickou policií. Jeden z příkazů, který neuposlechla, bylo odstranění křížů z místností. Odmítla a byla zatčena přímo na sále v městečku Modling nedaleko Vídně. Přidalo se i udání nemocničního lékaře SS. V únoru 1942 byla gestapem zatčena, v říjnu téhož roku odsouzena. K trestu smrti gilotinou došlo 30. března 1943 ve Vídni. Pohřbena je na centrálním vídeňském hřbitově. Sv. otec Jan Pavel II. tuto statečnou ženu – mučednici blahorečil r. 1998.

Autorem návrhu nového kostela je architekt Marek Jan Štěpán. Ke kostelu patří vysoká věž (31m) se zvonohrou. Věž není součástí budovy kostela, ale stojí vedle ní a s kostelem je propojena lávkou. Zvonohru tvoří 16 zvonů různých velikostí a zvoní 10 minut přede mší sv. v 10hod a 18hod. Nový kostel je chodbou napojen na původní Duchovní centrum. Kostel vyniká neobvyklými barevnými okny v barevné škále duhy. Moderní kruhový půdorys kostela pojme 250 lidí k sezení. V interiéru kostela se nacházejí dva prostorné balkony, vyšší a nižší. Vnitřní vybavení kostela je zatím provizorní, obětní stůl je z Duchovního centra a bude nahrazen novým. Také se počítá s novými varhanami, jejichž zvuk bude adekvátní velebnému prostoru chrámu. Na věži kostela je nápis Světlo-Život (v řečtině). Blahoslavená Marie Restituta svým neohroženým postojem řeholnice k Ukřižovanému přinesla věřícím mnoho světla do jejich životů.

Překvapivý způsob oslavy výročí 17. listopadu

Jiří Koch

Zpracováno na základě informace z internetu (upozornila mne na to I. Buršíková – díky!) a následného článku v příloze Katolického týdeníku (z 24. -30. 11. 2020).

Před mnoha lety se Janu Antonínovi Bařovi za jeho pobytu v Americe podařilo zakoupit na tu dobu vynikající letoun Lockheed L-10 Electra. Jako nový majitel s ním obletěl svět a 1. května 1937 s ním přistál v Praze. Byla to tenkrát velká senzace, noviny byly plné zpráv a podrobností. Jan Antonín Bařa patřil k předním českým

podnikatelům, šířil dobré jméno naší vlasti po celém světě. Ta sláva se přenesla i na použitý letoun, který se stal symbolem rozmachu svobodného ducha a nejnávštěvnější techniky.

Je pochopitelné, že po obsazení republiky po stroji pátrali nacisté, zřejmě aby ho zničili. Letoun se však podařilo včas dostat ze země a tím zachránit.

V roce 2009 jej získal Ivo Lukačovič, majitel serveru Seznam.cz a stroj se vrátil do vlasti. Letoun byl pečlivě zrekonstruován a letos, tedy po 83 letech, byl skupinou nadšenců použit k mimořádné akci.

V pondělí v předvečer 17. listopadu vzlétl tento historický letoun z pražského letiště Točná do oblak, aby přeletěl hlavní město a připomněl tak lidem nejvýznamnější přelom v naší novodobé historii. Spolu s pilotem a kameramanem byl na palubě Pavel Pola, bývalý převor Řádu bosých karmelitánů a kněz z kostela Panny Marie Vítězné. Z oblak přednesl modlitbu za národ a zemi, která je též připomínkou všeobecné lidské sounáležitosti a kterou chtěl vyjádřit podporu všem nemocným a ohroženým epidemií covidu-19.

Režisér projektu David Sís k tomu říká: „Let Electry vnímáme jako symbol s ohledem na těžkou situaci, ve které se Česká republika aktuálně nachází, i na fakt, že letos poprvé není možné oslavit svátek demokracie v ulicích.“

Pavel Pola po návratu na zem pro Seznam TV mj. uvedl: „Propojení letu nad zemí a modlitby dává smysl, protože modlitba by měla být podobně povznášející.“

Plný text z oblak přednesené modlitby uvádíme na předposlední straně zpravodaje.

ZÁŽITKY A PROŽITKY

Když zhasne lampička

Olga Staňková

Je mše svatá, Říčany. První neděle adventní. U obětního stolu jsou tři adventní lucerničky – dvě jasně svítí a prostřední je zhaslá (protože Fanynce vypadla z ruky). Zdá se mi to krásně symbolické.

Připravujeme cestu Pánu Ježíši do našich srdcí. Měli bychom svítit a svítit. Jasněji a jasněji.

Co když zhasnu?

I to se může stát.

Ale pokud mám vedle sebe ty, kteří svítí, snáz překonám své „zhaslé období“ – a zase budu svítit... možná i někomu, kdo to potřebuje...

NA KAŽDÉM Z NÁS ZÁLEŽÍ!

„Děkuji Ti, Pane Ježíši, za všechny dobré lidi, které mi posíláš do cesty.“

„Prosím Tě, Pane Ježíši, rozsvít mě svým světlem a nauč mě se o ně dělit s druhými.“

Všechno se může stát dnes v noci

Sára O.

Seděla jsem na posteli, venku zapadalo slunce a já přemýšlela, co všechno jsem dnes prožila. Jak malý je člověk v tomto světě? Proč je na světě tolik zla, ptala jsem se sama sebe. Pokud je láska podstatou života a láska je sám Bůh, proč to nezastaví? Proč nás nemiluje. Jak vůbec miluje? Nechápala jsem, proč musí být pandemie a jiné katastrofy. Položila jsem hlavu na polštář a na chvíli zavřela oči s myšlenkou, že Bůh je můj nepřítel.

Po krátkém bloudnění ve tmě jsem spatřila příjemné světlo kolem. Vše vypadalo tak čistě a barevně. Postavila jsem se a spatřila jsem osobu, která stála opodál a okopávala zahrádku. Přišla jsem blíž. „Kde to jsem?“ zeptala jsem se. „Podala bys mi prosím ten kyblík?“ zněla odpověď. Nechápala jsem, ale udělala jsem to. „Klidně se můžeš přidat. Budu rád, aspoň to budeme mít dřív hotové.“ Vzala jsem do ruky lopatku a zmateně koukala, co se to děje. „Ptala ses, jak miluje Bůh. Tak co myslíš, dělám to dobře?“ „Momentálně jen okopáváš zahrádku. Neukazuješ mi, jak miluje Bůh“ odpověděla jsem s milým úšklebkem. Muž jen pokrčil rameny, pousmál se a pokračoval v práci. Byla jsem velmi zmatená, co se to děje, ale uvnitř jsem se cítila krásně. Povíдали jsme si několik hodin o mém životě a on mi vyprávěl o svém, jak neustále něco tvoří, pracuje, léčí, studuje. Přišlo mi až neuvěřitelné, kolik toho vlastně stihne za jeden den.

Myslím, že zrovna odbila půlnoc a já se cítila moc hezky v jeho blízkosti, tolik mi rozuměl. Byla jsem šťastná, že jsem ho poznala. Dokázal mi poradit, ukázat jiný pohled na mé těžkosti. Když jsem s úsměvem vyprávěla o radostech, on zářil a oslavoval se mnou. Přála jsem si s ním zůstat celý dlouhý čas.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptala jsem se. „Jsem cesta, pravda a život. A v té největší podstatě jsem láska.“ Nechápala jsem. „Ty? Pokud jsi ale láska, pak jsi Bůh. A to nemůžeš být, protože jsi moc hodný. Nevěřím, že bys mohl způsobit tolik zla, které na světě je. Ne, ty nejsi Bůh!“ Po jeho odpovědi jsem byla trošku rozhořčená a zmatená. Nedokázala jsem si připustit, že by tento můj přítel ubližoval tolika lidem a nechal je klidně umírat. S klidným hlasem mi opakoval, že je opravdu ten, za koho se vydává. Popadla mě zlost. Chtěla jsem odejít a už dál nebýt s touto podivnou osobou. Už nebyl můj přítel, protože Bůh není dobrý, jen to o sobě tvrdí. Hledala jsem východ. Zklamal mě.

Upadla jsem, a najednou se zastavil čas. Neviděla jsem svět jako dřív. Bůh mi dovolil nahlédnout na svět jeho očima. Byl plný barev a radosti. On nebyl tvůrcem

zla. Viděla jsem, jak je se mnou v každém dni. Neustále mi pomáhá a stojí vedle mě. Viděla jsem sebe, jak se ženu za svými sny. Cítila jsem jeho smutek, když ho přehlídím. On mně dává lásku.

Probudila jsem se a slzy mi tekly po tváři. Pochopila jsem, jak moc miluje Bůh. Nezištnou láskou. Nechce za to nic a odpouští každé mé odvrácení. Čeká na mě. Po dnešní noci věřím, že Bůh je dobrý a dobré chce i pro mě.

Hvězdy ve tmě

Zuzana Pospíšilová

Za poslední dva roky jsme s maminkou prošli bolestnou, dlouhou a náročnou cestu. Přesto to byla cesta, která můj život něčím obohatila, přidanou hodnotou, o které se toho více dozvím až s přibývajícím časem.

Každá životní zkouška je lemovaná spoustou otázek, na které neznáme odpověď. Zvládnu to, mám na to dostatek sil, energie, času, podmínek, jsem na to připravená? Věřím si nebo se naopak bojím? Rozhodování není nikdy jednoduché. A ještě složitější je, když jsme na to sami.

I já jsem stála před důležitou životní zkouškou a řešila spoustu otázek. Věděla jsem, že maminka by chtěla, pokud to bude možné, zůstat doma. Sama toho ale bez pomoci nebyla schopna. Jedna z variant byla, že se nastěhuje do naší velké a poněkud hlučné domácnosti. Zvládnu to ale při běžném provozu a plném pracovním úvazku?

Na začátku bylo velké odhodlání, později i díky hlasům okolí strach. Začala jsem sama o sobě pochybovat. Věřím však, že nic se neděje samo od sebe, a tak i v tuto chvíli ke mně promluvil Bůh prostřednictvím mého nejbližšího anděla: „Nejprve to zkus a pak se uvidí.“ Často mám totiž tendenci utéct ze startovní čáry dřív, než závod začne. Prostě se zaleknu a uteču. Tentokrát jsem se rozhodla, že to alespoň zkusím. A tak jsme se vydali na cestu, o které jsem nevěděla téměř nic. Jak náročná a dlouhá bude. Tušila jsem však, že s Boží pomocí to zvládnu.

S odstupem můžu říct, že jsem za tuto zkušenost Bohu vděčná. Děkuji za čas, který naše rodina mohla prožít v blízkosti nemocné maminky a babičky, za čas, který nám byl dán. Často jsem přemýšlela o tom, že kdyby Bůh chtěl, zavolal by si maminku k sobě hned na začátku. My ale dostali čas milostí.

Vypadá to jako krásný příběh, ale tak jednoduché to samozřejmě nebylo. Byl to období často bolestné, náročné a plné slz. V nejtěžších chvílích jsem ale nikdy nezůstala sama. Bůh nám do cesty seslal lidské anděly, kteří s námi, a hlavně s maminkou nesli těžký kříž. Za tu dlouhou cestu jich bylo nespočet, bylo to blízcí, kteří nám pomáhali nezištně. Také jsme poznali skvělé pečovatelky z Říčan a tým domácího hospice Porta Vitae z Tišnova. Díky nim jsem mohla s klidným svědomím opouštět

domácnost a načerpat sílu v jiném prostředí. Nic nebylo problém, vše se dalo zařídit. Do naší domácnosti přicházeli lékaři, sestřičky a pečovatelky nesmírně vnímaví, citliví, plní lásky a pokoje. Společně s maminkou jsme mohli dojít až na konec její pozemské cesty, držet ji za ruku a být ji nablízku ve chvílích, kdy to potřebovala.

V dnešní uspěchané době jsme zvyklí věci řešit okamžitě, vše máme na dosah. Já se i díky této zkušenosti naučila čekat, radovat se z každého dne, který mohu prožít se svými blízkými, a hlavně si uvědomila, že spoustu věcí nemám a nemůžu mít ve své režii. Jediná možnost je vše odevzdat. Také vím, že sama bych to nikdy nezvládla.

Díky, každému, kdo je hvězdou ve tmách.

Láska k věci nebo k člověku?

Sára O.

Lidé byli stvořeni k tomu, aby byli milováni, a věci k tomu, aby byly používány. Svět je v chaosu proto, že je to naopak.

Je těžké říci krátkou definici slova milovat, ale zvláštní je, že tuto činnost umí každý. Byli jsme k tomu přeci stvořeni. Z lásky a pro lásku. Přicházíme ale na křížovatku, když stojíme před rozhodnutím – komu lásku dáme? Není ji zase tolik, abychom do ní mohli obsáhnout vše. Zvířata, lidi, věci, činnosti. Záleží tedy, co si na oně křížovatec vybereme. Podíváme se teď na dvě možnosti. Věc nebo člověk?

Pokud si vybereme lásku k věci, pak budeme pro ni dělat cokoli. Budeme ji hýčkat, starat se, aby byla neustále v dobrém stavu. Budeme ji zahrnovat pozorností a pro zamilovanost k ní zapomeneme na lidi kolem. Není to ale pak spíše sobectví než láska?

Televizi milujete, trávíte s ní každý večer, ale se svou matkou ne? Tu jen využíváte, aby vám dobře navařila, ale už se neohlédnete, jak prožívá svůj život. Na milování neživé věci je úžasné, že nám nikdy nebude nic vyčítat. My si můžeme neustále vytvářet domněnky, jak se asi má. Protože každý přeci ví, že věci nemluví. Co je ale nevýhoda? To, že vám lásku nikdy nevrátí v plné výši. Ano, bude splňovat vaše potřeby. Nebude vám zrnit obrazovka, pojedete vám správně motor v autě. Ale co až budete potřebovat pomoci?

Láska k člověku je něco mnohem těžšího, ale o to více intenzivnějšího. Druhá osoba nám může často připadat protivná a neustále nespokojená. Ale až přijde čas, kdy budeme potřebovat oporu, myslím, že to nebude věc, která nás zachrání a povzbudí, ale laskavé slovo a vřelé objetí. A to nám nikdy ani spousta věcí nemůže nabídnout.

Žijeme na planetě ve společenství. Myslím, že sám Bůh nás stvořil do společenství živých bytostí. Mnoho lidí věci používá a miluje, co je ale mnohem horší? Když používáme lidi, ale lásku k nim nemáme. Nevěřím však, že jsme ztraceni. Myslím, že láska k člověku bude vždycky silnější a budeme se k ní vracet. Záleží na tom, jak brzy si to uvědomíme.

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Hudební skladatel Zdeněk Pololáník pětaosmdesátníkem

Veronika Vojčáková (převzato z webu operaphus.cz, 23. 10. 2020)

Zdeněk Pololáník absolvoval brněnskou konzervatoř ve varhanní třídě Josefa Černockého (1952-57), skladbu studoval zprvu soukromě u Františka Suchého, poté na JAMU u Viléma Petrželky a Theodora Schaefera (1957-61).

V 60. letech byl členem avantgardní brněnské skladatelské „skupiny A“ a vytvořil jednu z prvních elektronických skladeb v tehdejším Československu. Mimořádných úspěchů jeho hudba přes oficiální nemilost dosáhla v tehdejším Sovětském svazu – Pololáník se stal dokonce neoficiálním prostředníkem mezi hudební avantgardou českou a sovětskou.

Zdeněk Pololáník žije v Ostrovačicích u Brna, kde působí jako ředitel kůru a varhaník. V letech 1990 – 1994 byl též varhaníkem brněnské katedrály svatého Petra a Pavla. Za svou uměleckou práci byl odměněn několika cenami v soutěžích liturgické hudby, udělením čestného občanství městyse Ostrovačice (1998), Řádem sv. Cyrila a Metoděje České biskupské konference (2001) a Cenou Jihomoravského kraje (2005).

V České Třebové se od roku 2005 koná každoročně Mezinárodní varhanní festival Zdeňka Pololáník, další festival Hudební jaro Zdeňka Pololáníka se koná každoročně v Tišnově.

Co nám má být sděleno?

Josef Hrdlička, emeritní biskup, Olomouc

Převzato z Lidových novin, sobotní vydání 21. 11. 2020

Potěšil mne článek Zbyňka Petráčka, kde se zmiňuje, že křesťanství má staleté zkušenosti s člověkem, utrpením i epidemiemi.

U nás v Olomouci na počátku 18. století usmrtil mor polovinu obyvatel města, a když bylo nejhůř, sešli se zbylí živí v průvodu městem na náměstí, kde se konala bohoslužba. Podle historických zpráv šel v průvodu celý magistrát, klérus, armáda, univerzita, šlechta, měšťané i chudina a mše se konala ve znamení kajících proseb k Bohu za odpuštění hříchů a Boží smilování, aby skončil mor a strašlivé utrpení. Žádná gesta typu „my ho porazíme“, spíš pokorné vědomí, že všichni máme čeho litovat i za co trpět a ptát se, co nám tím vyšší moudrost chce říci.

Když mor tehdy přestal, probudila se velká vděčnost a zbožnost a byl brzy postaven sloup Nejsvětější Trojice, nedávno zařazený mezi světové umělecké klenoty lidstva. Dodnes nás fascinuje a připomíná, co tehdy naše předky nezklamalo – a co my dnes málo bereme na vědomí. Pak začala doba vrcholu barokní kultury a vydala úžasné kulturní dědictví. Dnes zcela chybí reflexe lidí se Stvořitelem. Vše je pouze produkt slepé náhody v procesu evoluce. Pokud neobjevíme sílu naděje, víry a vzájemné pomoci, hrozí i nám, že se můžeme dál „dusit ve vlastní šťávě“ a strachu.

Přál bych si, aby i náš národ, až tato očista pomine, zanechal za sebou podobný monument nového prozření z bezduchého materialismu směrem k duchovním výzvám. Křesťané se nyní nejen víc modlí a postí, ale také pomáhají, jak se dá. Pouze se neviditelňují, protože „když dává pravice, ať o tom neví levice“, říká Ježíš.

Místo hesla „návrat k normálu“ se máme spíš ptát, co nám tím vším má být sděleno k našemu dobru.

Věčný život

Josef Prokeš, kněz, administrátor farnosti Vodňany

Převzato z Katolického týdeníku (24. -30. 11. 2020, str. 5)

Jde o zamyšlení nad známou básní Zmrtvýchvstání Vladimíra Holana, která končí slovy „Budeme zase doma?“

Náš pozemský život se má k životu za smrtí v nebi jako semínko a vzrostlý strom. V semeni už je všechno nějak připraveno, ale teprve až padne do země a odumře, přinese hojný užitek. Už tady na této zemi zažíváme zárodky věčného života v nebi.

A to právě v okamžicích, kdy jsme v hloubce svého srdce, kdy více jsme, než že bychom něco dělali. Jsou to okamžiky, kdy nám je, jak říká básník Holan, útulno, kdy je nám jako doma. A je zajímavé, že často to může být i uprostřed situací, které jsou nelehké, kdy prožíváme něco bolestivého. Navzdory tomu v hloubce srdce proleskuje zvláštní světlo pokoje a naděje, světlo domova.

Na této zemi zatím jen v zárodku. Ale už teď nás učí, co můžeme čekat po smrti. Pak už to bude napořád. A máme velkou možnost do tohoto domova sestupovat už i na této zemi. V tichu své modlitby, v podání ruky blízkému člověku nebo s Holanem ve vůni šálku dobré kávy. Navzdory všemu těžkému, co ještě prožíváme.

HUMOR ZA KOSTELEM

Příběh místo úvodu

Vstupní historka v knize „Mozaika duchovní moudrosti“ autorů P. Dominika J. Doubravy a P. Marka Dundy, vydal A.M.I.M.S. z. s., Vranov nad Dyjí.

O jednom z amerických prezidentů se vypráví tento příběh:

Když byl malý, posílala ho maminka do místního obchůdku nakupovat. V obchodě se scházivali lidé z městečka, klábosili ve frontě, a když jim už došla témata, vždy se našel někdo, kdo se rozhodl pobavit na chlapcův účet. Sáhl do kapsy a vyndal dvě mince: jedna měla sice větší průměr, ale menší hodnotu, druhá byla menší, ale hodnotu měla dvojnásobnou: „Chlapče, dám ti penízek. Který si vybereš?“

Hoch pravidelně sáhl po té, co byla na pohled větší. Celá společnost se tomu po každé od srdce smála. Ti, kteří se považovali za zvlášť inteligentní, si navíc klepali na čelo...

Jednou bylo nějakému sousedovi kluka líto. Počkal na něj nenápadně za rohem a povídá mu: „Víš, ta jedna mince je sice větší kolečko, ale za tu, co vypadá menší, si ve skutečnosti koupíš dvakrát tolik.“

„Ale strejdo,“ usmál se klučina, „to já vím samozřejmě taky. Ale myslíte si, že by to na mě ještě někdo příště zkoušel a nabízel mi minci, kdybych si jednou vzal tu s vyšší hodnotou?“

Za to za všechno můžeš ty, babko...

Aneb „Anekdota místo doslovu“ - závěrečná ukázka z téže knihy

Ke skutečné moudrosti a k moudrému pohledu na celý svůj život někdy člověk dospěje až po velmi dlouhé době. Následující vtip mám velmi rád. Je totiž nejen pro zasmání, ale i k zamýšlení (píše jeden z autorů).

Staří manželé se dostali do nebe. Tím, co je tam čekalo, byli doslova uneseni – bylo to ještě asi tisíckrát lepší, než si to za svého pozemského života představovali. A čím déle nad tím žasli, tím byla babička stále nadšenější a nadšenější a dědeček smutnější a smutnější – až se nakonec usedavě rozplakal.

Babička do něho šfouchla a povídá: „No tak, dědo, nebul! Vždyť jsme v nebi a je to tady tisíckrát lepší, než jsme si to kdy představovali...!“

„Za to za všechno můžeš ty, babko,“ pronesl mezi jednotlivými vzlyky dědeček. „To bylo pořád: Vezmi si šálu, jez vitamíny, běž k doktorovi, nelež jen na gauči, musíš se hýbat...- Za to za všechno můžeš ty! Vždyť my jsme tu mohli být už o dvacet let dřív!“

OKÉNKO PRO DĚTI

MARIA CHTĚLA TO, CO BŮH

Když se ve Vyznání víry modlíme „jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny“, myslíme na Matku Boží. Na jejím životě vidíme, že Bůh tvoří velké věci z malého, dáme-li mu k tomu souhlas.

Rám obrazu ti prozradí něco důležitého pro tvůj život. Začni u šipky a postupuj dokola ve směru hodinových ručiček.

→

v

č ž

A, Á B D E, É H I, Í K L

M N O P S T U, Ů Y, Ý

Modlitba P. Pavla Poly z Bařovy Electry

Dodatek k článku ze strany 18, z internetu připravila Irena Buršířková

Bože,

ty jsi Slunce našeho života, ať tvá přítomnost zahání každou temnotu.

Prosíme o tvé požehnání v této těžké době.

Prosíme o požehnání a světlo pro naše město, naši zem i celý náš svět.

Prosíme za přírodu a všechny lidi, kteří na této zemi žijí.

Prosíme za uzdravení a pokoj.

Myslíme zvlášt na ty, kdo dnes zažívají osamělost a které trápí nejistota,

na ty, kdo mají starost o své blízké,

na ty, na které doléhá nemoc a vyčerpání,

na ty, kdo přišli o práci a živobytí,

na ty, kdo ztrácejí naději a radost ze života.

Ať tvé světlo rozptýlí temnotu v našich srdcích,

ať se nedáme vést strachem a obavami,

ale nacházíme důvody ke skutečné naději,

ať si v životě uchováme nadhled i v náročných situacích,

ať se můžeme narovnat a znovu svobodně nadechnout,

ať zažijeme to, že patříme k sobě, jako jednotlivci, rodiny, národ i celé lidstvo,

že jsme na jedné lodi, že jsme součástí velkého lidského společenství,

že nikdy nejsme úplně sami a zapomenuti, že existuje odpuštění a smíření,

že náš život má svoji krásu a smysl.

Ať nás, Bože, provází tvá přítomnost.

Amen.

Závěrečné upozornění redakční rady

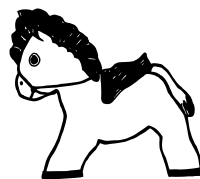
Příštší číslo OŘÍKu vyjde před Velikonocemi 2021.

Uzávěrka příspěvků je 7. 3. 2021. Přijímají je P. Ludvík

Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392, ostrovacice@die-

ceze.cz a Jiří Koch, Veverské Knínice 145, 533 533 279,

kochvk@quick.cz. Dopředu děkujeme!

OŘÍK – farní zpravodaj ŘKF Ostrovačice (Říčany) a ŘKF Veverské Knínice.

Vydává ho ŘKF Ostrovačice, nám. V. Mrštířka 45, 664 81 Ostrovačice, IČ: 65265793.

Je registrován na MK ČR pod evid. číslem MK ČR E 18122.

Vychází 3x ročně, před Velikonocemi, ke svátku sv. Václava a před Vánoce.

Redakční rada: Ludvík Bradáč, Pavlína Kadlěřková, Jiří Koch, Jarmila Pololánřková,

Marie Ševčářková

Tisk: BRKO Brno

Obsah zpravodaje můžete také sledovat na internetových stránkách www.oriik.cz.

Vánoční požehnaní

*Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět.
Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal.
Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.
Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno,
kdo se narodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.
A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.
Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn,
plný milosti a pravdy.
(Jan 1, 9-13)*

Uprostřed lhostejnosti lidí přichází v chlévě na svět Ježíš.
Žije, umírá a je vzkříšen, abychom věděli,
že každý z nás je i přes své nedostatky milován Bohem.
Přináší ujištění, že každý lidský život má smysl a nepředstavitelnou hodnotu.

O Vánocích je možné zastavit se s těmi,
kteří u této jedinečné události v dějinách lidstva tehdy byli.
S Marií, s Josefem, s obyčejnými pastýři i vzdělanými mudrci
i s těmi, kteří během všech věků uvěřili.
Třeba také začneme vnímat jemné tiché světlo
schopné prozářit jakoukoli myslitelnou temnotu.
Světlo pokoje, odpuštění, smíření.
Světlo, probouzející touhu po dobru, po lásce, po spravedlnosti.
Světlo, které mezi našimi hodnotovými světly není tak agresivní jako jiná světla,
ale přesto je stále přítomné a proměňující, protože je touhou po Bohu.

**Přeji vám požehnané prožití vánočních svátků
a život ve světle prozařujícím všechny temnoty.**

+ Vojtěch Cikrle

**Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský**

Brno, Vánoce 2020